

อินทะโรटकัจฉน

เป็นวัยรุ่นอย่าถามหารักแท้ เป็นแฟนตัวแม่อย่าถามหารักชั่ว

ไทน้ เป็นคนซิคซิค

รับน้องก็เพิ่งผ่านไป แล้วเมื่อไหร่คนมีใจจะผ่านมา

หนึ่งดอก!

"เฮ้อ! มองเห็นไวยู่ กระจที่บไลค์สิครับ"

กริ่งๆๆๆๆๆ

"กูอวยมิ่งจนวนี้จะหักแล้วเนี่ยไอ้ฟาย"

"ขอโทษที่ฮอต ฮ่าๆ"

"เกร็ดดดดดด พี่ไทน้ขอหอมแก้มหน่อยคะ" เสียงนรกกวนประสาทนี่ เป็นของเพื่อนก๊วนมหา'ลัยของผมเองครับ สนิทกันอยู่แค่สี่คน มันบอกให้ผมเรียกมันว่าเจมส์จิ โป๊ป และมาริโอ้ รวมตัวกันในชื่อ 'แก๊งพระเอก' แต่ความจริงก็ไม่ได้มีอะไรหล่อเลยสักอย่าง ขนาดตาตุ่มยังด้าน จะเอาอะไรไปสู้คนอื่นเขา

ไอ้คนที่พูดประโยคเมื่อครู่ชื่อเผือก นามแฝงคือเจมส์จิ หน้าตาไม่เหมือนเจมส์เลยสักนิด ยกเว้นความกว้างของหน้าที่บ้านเป็นบาตรพระ

ซ้าๆ ตัดผมทรงเดียวกับอินพีต้าหนุ่มคิวต์บอยชื่อไอ้โอม นามแฝงคือโป๊ป มันบอกหล่อแบบสุภาพบุรุษ เป็นคุณพิศุทธิ์ในสามมิติตรา

คนต่อมาเป็นไอ้เจ๊กฟงดาตี แม่มันเคยขายทองอยู่เยาวราช แต่ตอนนี้ย้ายล้ามะโนคร้วมาอยู่ข้างมอแล้ว แม่มตอแหลบอกโดนมาเพียไล่ที่ ชอบ

มันว่าตัวเองเหมือนมาริโอ้เพราะหัวนมสีชมพู ของเขาลูกครึ่งไทย-จีน-เยอรมัน
แต่มันนะลูกเสียวไทย-จีน-ลวดช่องสิงคโปร์

ส่วนผมยังไม่แน่ใจเลยครับว่าจะเป็นคนเด่นหรือหมาก ปริณูดี ก็ต้อง
ดูก่อนว่าเรตติ้งเรื่องไหนพุ่งก็เป็นคนนั้นแหละ ฤษ!

"ไทม์..."

แต่แล้วเสียงหัวเราะก็จางหายไป เพราะมีใครคนหนึ่งแทรกเข้ามา

คุณเคยสงสัยมั้ย ทำไมอะไรหลายๆ อย่างต้องอยู่กันเป็นคู่ พอเป็น
คู่ปุ๊บจะรู้สึกโดดเดี่ยวขึ้นมาทันที ผมคนหนึ่งล่ะที่เคยเสพติดอะไรที่เป็นคู่หมด
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพื่อนหรือ...เรื่องแฟน

บอกได้เลยชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยเหงา อาจเป็นเพราะเรียนในโรงเรียนชาย
ล้วนหนึ่งในสี่ของจตุรมิตรด้วยละมั้ง ชีวิตเลยซาบซ่าน มีคนเข้ามาคุย เข้ามา
วอแวหัวใจอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งขึ้นปีหนึ่งในมหา'ลัย ชีวิตวัยมัธยมก็ค่อยๆ
เปลี่ยนไปจนผมอดตั้งคำถามไม่ได้ว่า...

กูมาถึงจุดนี้ได้ยังไง!

ผมเคยมีแฟนมาแล้วหลายคนตั้งแต่เรียนมัธยม เรียกได้ว่าเป็นตัวท็อป
ของชั้นเลยก็ว่าได้ ลองถามกะเทยน้อยหอยสังข์ในโรงเรียนดูสิ ใครไม่รู้จั๊กที่ไทม์
ทีปกร ม.6/9 บ้าง ซี้คร้านจะเจอแต่คนสายหัว บอกไม่รู้จั๊กก็บ้าแล้ว พี่เขา
ออกจะน่ารักใสๆ หัวใจสีดวง ส่วนเรื่องแฟนมีมาแล้วทุกรูปแบบครบ ส่วนใหญ่
ก็อยู่โรงเรียนอื่นหมด อะ! ก็กูเรียนชายล้วน มีตั้งแต่...

แฟนเด็กเรียน...

"ถึงวันนี้ว่างมั๊ย" ถามออกไปด้วยเสียงโคตรหล่อ คนนี้อะให้ใจเยอะที่สุด
เพราะเป็นรักครั้งแรก สวย เรียบเก่ง ที่สำคัญคนชอบเยอะ พอได้มาเป็นแฟน
เลยรู้สึกว่าคุณนะคนทั้งจตุรมิตรเลยอะ โคตรวิน

"ทำไมเหรออ" เธอถามกลับมาเสียงหวาน

"จะชวนไปเดินสยามหน่อย"

"อ้อ...เรามีเรียนคณิตที่ The Brain นะ"

"งั้นพรุ่งนี้..."

"พุ่มนี้เรียนเคมีที่ อ. อู๋ จ๊ะ"

"วันเสาร์ล่ะวันเสาร์"

"ขอโทษนะเราติดเรียนไปโอปิม แล้วก็ต้องไปเรียนฟิสิกส์ต่อที่อยู่เร้า
ไหนจะภาษาอังกฤษของอาจารย์สมศรีอีก ส่วนวันอาทิตย์ก็ยิ่งยาวเรียน
ภาษาไทยกับสังคมที่ดาว้องกันนะ"

"แล้วว่างวันไหน"

"เราขอแอดมิชชั่นติดก่อนได้มัย ถ้ามีที่เรียนแล้วเราค่อยออกไปเที่ยว
ด้วยกันนะ"

นี่ก็คบกับเราชาตินี้แต่จะไปเที่ยวกับเราชาติหน้าเหวอ ผมอยากมีแฟน
เป็นผู้หญิงครับ ไม่ได้อยากมีแฟนเป็นไอน์สไตน์ผสมฮิตเลอร์ผนวกกำลัง
กับสุนทรภู่ สุดท้ายเราก็เลิกกันเพราะผมพลังปากไล่ให้เธอไปคบกับตีวเตอร์
กวตวิชา ถามว่าตอนนี้เป็นยังงัยบ้างเหวอครับ...

ได้กับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษไปแล้ว!

แฟนน่ารักมึงมึงแถมบ้าคลั่ง...

"โทนี่ ขอถ่ายรูปเซลฟี่หน่อย" คนนี้ชื่อแบ่งหวานครับ เธอเป็นคนแบ๊วๆ
ใสๆ และก็มักจะมียกกล้องถ่ายรูปฟุ้งฟุ้งติดตัวอยู่ตลอดเวลา ติดยิ่งกว่าเขา
อีกครับไม่ค่อยจะพูด

"โอเคครับ"

"พร้อมกันนะ ลีนจี้..."

"ลีนจี้!!" ผมพูดตาม จนริมฝีปากแทบฉีกถึงใบหู

"เซอรี..."

"เซอรี!!"

"น่ารำกอกกกกก" จากนั้นเธอก็หยิกแก้มผมใหญ่ จู้ยยย

"งั้นเรากินข้าวกันต่อเถอะนะ"

"โอเค กร๊อตตตตตตต ซีสพายมาแล้ว ขอถ่ายรูปแป๊บหนึ่งนะ โทนี่ถ่ายรูป
ให้เค้าหน่อย" จากนั้นก็ยื่นกล้องถ่ายรูปให้ อย่าเรียกว่ายื่นเลย ขอใช้คำว่า

ยัดเยียดจะง่ายกว่า

"โอเค มูมู่!"

แชะ!! จบข่าวก็ยื่นกล่องกลับไปไวว่อง หิวจนใส่จะกินอยู่และ

"งะ ตัวถ่ายเค้าหน้าอ้วนอะ"

"เหรออๆ ถ่ายใหม่ละ ถ่ายใหม่ เอ้า! สาม...สอง..."

"ถ่ายแล้วเหรออ"

"ครับ"

"ตัว...ตัวไม่ได้นับหนึ่ง เค้าคิดทำไมทัน" อี๊ห่า เมื่อก็กูยังเห็นมึงทำท่า

คางคกกลมมอยู่เลย

จบ! จบกันความรักแอ๊บบ๊วว์ ไปกันไม่รอดหรือครับ ประสาทจะแตก

แฟนเรื่องมาก...

"ตะเองอยากกินข้าวกับอะไร เดี่ยวจะพาไปกินเลย"

คือเวลาผมคบใครผมจะพยายามแสดงความป้อออกมาให้มากที่สุด
แฟนอยากได้อะไรซื้อให้ แฟนอยากกินอะไรพาไปหมด อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน

"ไม่รู้อะ แล้วแต่ตะเองแล้วกันนะ" งี้แหละครับผู้หญิง จะกินอะไรก็ชอบ

ให้คิดแทนตลอด

"งั้นวันนี้เราไปกินกึ่งถึงกันดีมั๊ย"

"กึ่งถึงเลยเหรออ ไม่เอาอะ กินไม่หมดหรือ"

"งั้นก็สปาเก็ตตี้ จำได้ว่าตะเองชอบกินคาร์บอนาร่า"

"ม่ายยยย มันเลี่ยนจะตาย ให้เค้ากินตอนนี้มีหวังอ้วกแตกแน่เลย"

"แล้วตะเองอยากกินไรละ"

"แล้วแต่ตะเองเลย" ผมเริ่มกลอกตาไปมา พยายามคิดเมนูอาหาร
มากมายอยู่ในหัว

"อาหารญี่ปุ่นมั๊ย"

"เค้าเบื่อ"

"ไปกินข้าวมันไก่ประตูน้ำเลย เจ้าดัง"

"อ้วนตายห่า"
 "สลัดดีกว่า สลัดกินแล้วไม่อ้วน"
 "ไม่เอา มันไม่อิ่ม"
 "งั้นตัวเองอยากกินอะไร"
 "ถ้าเค้ารู้เค้าจะให้ตัวเองคิดมัยอะ ถามใจดู"
 สัด!! มัวแต่คิดแบบนี้ชาติหน้ากูจะได้กินมัย ถามใจกูบ้าง!!

แฟนอวดรอย...

"ทำไมช่วงนี้ไทน์ไม่มีเวลาให้เบเบ้เลยอะ" เด็กคอนแวนต์ครึ่ง หน้าตาน่ารักเสียว ของใหม่แกะกล่อง หน้าใสยิ่งกว่ากันเด็กสามเดือน

"ก็เรียนหนักอะครับ วันนี้อาจจะชวนไปดูหนังง" ผมถือคติการเป็นแฟนต้องเอาใจ แต่ถ้าเธอจนเมื่อไหร่รีบ้อทันที

"แล้วไทน์จะขั้บรถอะไรมารับเราอะ"

"ซีวิคครับ ยืมพี่ชายมา"

"ไม่เอา เกิดมาไม่เคยนั่งซีวิค เบาะต้องแข็งแน่ๆ เลย งั้นให้คนขั้บรถที่บ้านเบเบ้ไปส่งมัย" เธอนั่งยานอวกาศเหอหือครับ ถึงได้ให้ความรู้สึกที่ว่า เบาะมันนุ่มประดุจปุยมะฆ

"ได้ๆ ดูหนังแล้วไปหาอะไรกินต่อนะ"

"เดี๋ยวก่อนสิ"

"มีอะไรเหอ"

"เบเบ้ว่าจะไปช้อปปิ้งหน่อย ช่วงนี้เครื่องสำอางขาด ต้องการลิป M.A.C สี Kinda Sexy กับ Please Me แล้วก็จะแวะดูน้ำหอมของ Dior ไว้ฉีดไปเรียนด้วย เบื่อมากเลย เดินไปตรงไหนก็มีแต่คนฉีดกลิ่นเดียวกัน กระเป๋าที่ว่าจะเปลี่ยนแล้ว สะพายหลุยส์แล้วให้ความรู้สึกที่โลดมาก"

"อ้อ ได้ๆ"

"ไทน์ว่ากระเป๋าที่ห้อยอะไรสวยอะ"

"ไม่รู้ดี ไม่ค่อยรู้รสนิยมผู้หญิงเหอ" แต่ถ้าให้บอกก็กระเป๋าจากคอบ

กับถุงผ้าลดโลกร้อนอะ จะซื้อมั้ย

"ไถนนี่ช่วยอะไรเบเบ้ไม่ได้เลยจริงๆ"

ฟังแล้วละเหี้ย จนผมล่ะจะอยากยกโรงเกลือมาให้น้องเบเบ้ไว้เลือกขของเลย

จริงๆ

เลิกสิครับ รอแม่มาโบกหัวเหรอ!

แฟนเรียกร้องความสนใจ...

"ทำไมเวลาเราโทรหา ไถนไม่รับสายเราเลย"

นั่งแหงตูดซื่ออยู่ จะออกมารับโทรศัพท์ได้อย่างไร แต่เพราะไม่สามารถพูดแบบนั้นกับแฟนตัวเองได้ เลยต้องหาข้ออ้างอื่นๆ แทน

"ยุ่งอยู่ เรียนหนักมาก"

"ตอนกลางคืนก็เรียนหนักเหรอ"

"ก็ต้องอ่านหนังสือเตรียมแอดมิชชั่น"

"ไถ้ซี้! เรายังไม่สำคัญ ถ้าเขาไม่อยู่ไถนจะเสียใจมั้ย" เอาแหล่วววววววว

"พูดอะไรอย่างนั้น"

"ฮึก!"

แล้วก็ตัดสายไป รู้ตัวอีกทีแฟนตัวดีได้ก่อวีรกรรมโพสต์รูปตัวเองตอนร้องไห้แล้วแท็กชื่อเฟซบุ๊กผมเรียบร้อย โอยยยยยยยย สังคมประณามสิครับ ถ้ามได้!

แฟนที่อะจะเหี้ยอะไรก็เมนส์มา...

"น้ำหวานเป็นอะไร" ยกนิ้วสะกิดไหล่ เห็นหน้างอคอกหักตั้งแต่อยู่บนรถไฟฟ้าละ พอใจดีพาไปเดินห้างหน่อยนี่กว่าจะหาย ที่ไหนได้หนักกว่าเดิมอีก

"ไม่ต้องเลย ไถนทำน้ำหวานโกรธ" ตอนไหนว่า...

"โกรธอะไร ไถนยังไม่รู้เรื่องเลย"

"ถ้าไม่รู้ว่าน้ำหวานโกรธเพราะอะไรก็ไปไกลๆ อารมณ์ไม่ดี"

"แล้วเป็นอะไรอะ บอกก่อนจะได้ทำตัวถูก"

"เม่นส์มาจบบั๊ย เลิกยุ่งเลิกตอแย"
 "โอเค ฎุเลิกกับมึง!!"

หลังจากนั้นชีวิตวัยมัธยมอันซาบซ่านของผมก็จบลงกระทั่งเข้ามาหา'ลัย เพราะแอดมิชชั่นที่ดวงเสือกพาปลิวมาตกไกลแถวมหา'ลัยภูมิภาค แทนที่จะอยู่ซิดซิดเดินสยาม สายตุตเล่นในพารากอน และเนื่องจากโชคชะตาพาผม มาไกลถึงที่นี่ คนอย่างไอ้'โทนี่ก็เลยได้เจอเหตุการณ์แปลกประหลาดยิ่งกว่า การทำควอลตีหรี่แถวสนามหลวง นั่นคือ...

"'โทนี่ได้ยินเรามั๊ย" เสียงนี้แหละครับคือความแปลกประหลาดล่าสุด ในชีวิตของผม

"มี...อะไรหรือเปล่าครับ"

"คุกกี้"

"ให้เหร่อ"

"อืม"

ผมมองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า มือของเขายื่นกล่องคุกกี้ให้ และผมก็ต้องรับเอาไว้เพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ

"ขอบคุณนะ"

"'โทนี่ ทีปกร นิติศาสตร์ปีหนึ่ง เราชอบนาย!"

เหยดตดตดตดตดตดตดตดตด กลัองอยู่ไหน กำลังถ่ายทำรายการตลก ยามเข้าอยู่หรือเปล่า

"ละ...ล้อเล่นปะเนี่ย"

"เราชอบนายมาก ชอบจริงๆ เป็นแฟนเราเถอะนะ" ได้ฟังแค่นี้ก็แทบจะ ปาคุกกี้ลงพื้น

กินเนสบุ๊กไปรดบันทึก ประสบการณ์ที่เพ็ดเพ็ดที่สุดในชีวิตของผมเกิดขึ้น แล้ว

โดนบอกรัก

แต่!!

12 เพราะเขา... คู่กัน 1

คนบอกรักกูอะ
เป็นผู้ชาย!

ตอนที่ 1

รักแท้แพ้ความเลือก

คุณเคยเจอสถานการณ์ที่กินไม่เข้าคายไม่ออก หรือหันไปทางซ้ายแล้ว เจอหมาดัก พอหันไปทางขวาก็เจอทางตันมัย ผมเป็นแบบนั้นเลยเมื่อมอง คุณก็อาร์เซนอลล่องสี่แดงในมือสลัดกับหน้าคนให้ไปด้วย

ไอ้คนตรงหน้ายิ้มแฉ่งยิ่งเขี้ยวหมาเข้าสู่ รูปร่างหน้าตาาก็ไม่ได้เลวร้าย หรือจะเรียกว่าหล่อก็ยังได้ แต่ลักษณะท่ายืนบิดเอวนั้นบ่งบอกได้เป็นอย่างดี ว่ามันไม่ได้มาเล่นๆ มันเป็นตุ๊ด! มันมาเพื่อบอกชอบกูด้วยไบหน้าอันแสนแมน ภายใต้อหิวใจสวยสยอง แล้วจะให้ผมผู้มีความเป็นสุภาพบุรุษประจวบเจตน์ ตอบปฏิเสธกลับไปยังไงวะ

"ว่าไงโหน้ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์ เราชอบนายมากนะ"

"เอ่อ..." หันไปขอความช่วยเหลือจากแก๊งพระเอก แต่พวกมันสามตัวนั้น ...เลือกติดคิดถ่ายทำละครในซีนคุยโทรศัพท์กันทุกคน

เมื่อก็มีใครโทรมาหาพวกมึงด้วยเหวอะ ตอบ!

"คือ..."

"คืออะไรเหวอโหน้ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์" ชื่อถูกรับไม่ใช่กำแพงเมืองจีน ไม่ต้องลากยาวขนาดนั้นก็ไ้

"กูอะ ไม่ได้ชอบผู้ชาย กูชอบผู้หญิง" ผมรีบเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้แทนตัวเอง แต่ก็ไม่ได้ขึ้นเสียงหรือทำให้อีกฝ่ายตกใจอะไร

"ไม่เป็นไร ของอย่างนั้นมันเปลี่ยนกันได้" แม่งเลือกสตรองอีก

"แต่ก็มีคนที่ชอบแล้วเว้ย"

"ใครล่ะ"

"ไม่ต้องรู้หรอก" ที่บ้ายเบียงคือไม่รู้ว่าจะพูดชื่อใครขึ้นมาเป็นตัวตายตัวแทน เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากเขา เลยต้องพูดกันไว้เพื่อเจ้าของคุกกี้อาร์เซนอลนิรนามจะยกพลไปตบผู้หญิงที่ผมพาดพิงถึง

แค่เหลือบมองตรงมุกตลกผมก็เห็นแล้วว่ามันส่งทิมกู่ชาติมาให้กำลังใจ ชนิดเกาะขอบเวที หน้าตาแต่ละคนก็ดูเสือกอยู่มากโข "ไม่รู้ว่าคุณนี่จะอินกับภารกิจสารภาพรักของเพื่อนมากแค่ไหน"

"ถึงนายจะชอบใคร เราคิดว่าเราก็สู้ได้"

มันด้วยเว้ย แต่ผมไม่ตอบอะไรเพราะต้องรักษาภาพลักษณ์ไหน่เป็นคนซิคซิคเอาไว้

"ขนาดแฟนเก่าเราเคยมีแฟนเป็นดาวคณะ เรายังแย้งมาแล้วเลยบอกแล้วว่าเราเด็ดมาก" ความมั่นใจให้ห้า ความมั่นหน้ากู่ให้ล้านเลยเหยดดดดดดดด

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ..." ผมรีบแทรกขึ้น

"เก็บไปพิจารณาแล้วกัน"

"..."

"เราได้หมดเรื่องบนเตียง หน้าระเบียงเราก็โอเค"

"เฮ้อ..."

"แฟนเก่ายังบอกเลยว่าเราเด็ด"

"แล้วทำไมไม่คบกับแฟนเก่าล่ะ"

"ถ้าเรายังคบกันแล้วเขาจะเป็นแฟนเก่าเรามั้ย"

แดกจุด

"โทนี่ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์ นายคือเฟิร์สตีอิมเพรสชั่นของเราละ และเราจะมาให้นายเห็นในสายตาตลอด"

"มะ...ไม่ต้องก็..."

"รอลี้กวันนายจะใจอ่อนชอบเราบ้าง"

"..." พุดไม่ออก ได้แต่อมน้ำลายแล้วยิ้มแผ่
 "อ้อ! ที่สำคัญเราซื้อกรีนนะ เรียนอยู่คณะมนุษยฯ ชอบนายตั้งแต่รับน้อง
 มหา'ลัยแล้ว นายเปายังจูบได้น่ารักดี ไปนะ"

"กรีดดดดดดดดด เป็นไงบ้าง?"

"หล่อมว้ากกก อยู่ใกล้ๆ แล้วหล่อมว้ากกกกกก"

"แอรียยยยย >///<"

หลังจากมนุษย์กรีนวิ่งขาเบะแซ่ดๆ กลับไป เสียงกรีดร้องเล็กๆ ของ
 ผองเพื่อนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลก็ดังขึ้น ดูทุกคนจะตื่นเต้นราวกับฟังประกาศ
 ผลสอบ ทั้งที่มันไม่มีอะไรเลย แต่ผมกลับลั่นแข่งบีตปฏิเสธออกไปตรงๆ
 ไม่ได้ นอกจากนั่งอึ้งเพียงอย่างเดียว

"ถนเดชน้มีงไอเคมียะ" อ้าว...ถ่ายขึ้นคุยโทรศัพท์กันจบแล้วเหรอ

อยากโบกหัวเรียงตัว แต่ไม่เอาดีกว่า กูอึ้งอยู่

ติง!

แจ้งเตือนโทรศัพท์ของผมดังขึ้น แะฟังเสียงก็พอจะเดาได้ว่ามาจาก
 เฟซบุ๊ก ด้วยอยากพาตัวเองออกไปจากความซ็อกเมื่อครู่ ดังนั้นผมจึงรีบหยิบ
 มือถือขึ้นมาเปิดทันที และในวินาทีนั้น...

Green Snackkiki ส่งคำขอเป็นเพื่อน

"ไอ้โหน้..."

"เฮ้ยมีงเป็นไร 닝ไปเลยวะ ไอ้โหน้มีงไอเคมียะ"

"มีตุตมามัดมือชกกูแบบนี้ มีงคิดว่ากูจะไอเคได้ไงงงงงงง ไอ้แสรดดดด!"

สามวันให้หลัง...

ผมตั้งสติอยู่หลายวันกว่าอารมณ์คุกรุ่นจะค่อยๆ กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง
 ตลอดชีวิตของผมมีคนมาชอบเยอะก็จริง แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยเว้ยที่มีผู้ชาย
 มาบอกรัก รู้สึกขนลุกขนชันฉิบหายไม่ได้จริงเกียรติรับ ก็แค่รู้สึกที่เราคงเข้ากัน

ไม่ได้

ไอ้คนที่มาบอกชอบหน้าตามันก็ไม่ได้แยอะไร ถึงบอกโง่กว่ามอเงินๆ แล้วหล่อ แต่ท่าเดินสะบัดตูดมันสาวไป แต่งหญิงได้มันคงจัดไปแล้ว ฮือ... ภาพก่อนหน้านั้นยังติดตาอยู่เลย คิดว่าคืนนี้คงไม่นอนไปอีกคืนเพราะกลัวมันมาเข้าฝัน

แต่ช่างเถอะครับ ของอย่างนี้มันคอนโทรลกันได้ トラบใดที่เราไม่สนใจ ตูดหน้าไหนก็ไม่อาจพรากความรักไปจากใจของผม ขนาดเพชฌัญญูผมยังไม่รับมันเป็นเพื่อนเลย ชื่อเหยียอะไรก็ไม่รู้ 'กรีนสแน็กคิ' ห่า... นึกว่าเด็กสก็อย มาแอดเป็นเพื่อน ในเมื่อตัดไฟตั้งแต่ต้นลมแล้วผมก็เลยไม่กังวลอะไรมาก นอกจากใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามแบบฉบับคนซิคต่อไป แต่...

"ไทม์เอาทิชชูไปหรือยัง ถ้ายังเดี๋ยวกรีนหยิบให้"

ตลอดสามวันของผมอะ กลับเป็นอย่างที่เห็นเนี่ยแหละ

เดี๋ยวนี้มันไม่เรียกเราและนายแล้วครับ เข็มเกริมมาตีสนิทเรียกชื่อแทนตัวเองซะงั้น ภูเครียดดดดด แล้วตามไปที่ไหนไม่ตาม มันเกาะติดยิ่งกว่าวิญญาณถึงในส้วม

"ไม่ต้อง" ผมหันไปพูดสั้นๆ แต่แม่งก็ยังคงเดินตามหลังอยู่

"ไทม์จะเหยียวหรือจะซี"

"อย่ายุ่งได้ปะ" ด้วยไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด เลยรีบเดินไปที่โถถี่เพื่อทำธุระส่วนตัว แต่ไอ้กรีนก็ดันตามมาชะโงกดูจนหรมน้อยภูหดแล้วหดอีก

"ก็บอกว่าอย่ายุ่ง ตามแบบนี้ก็ยิ่งเกลียด"

"จ้ะรอกข้างนอก"

"กลับไปเลย มึงไม่มีเรียนหรือไง" ผมเหยียวไปดาไปอย่างเมามัน

"ว่างคาบหนึ่งเลยมาหา"

"ไม่ต้องมา"

"จ้ะจอกันตอนเย็น"

"ก็บอกไม่ต้องไง ไม่ได้ชอบมึง ชอบคนอื่นแล้ว"

"ใครอะ"

"จะใครก็ช่าง จบนะ เลิกยุ่งกับกูนะ"

"โอเค"

"..."

"พ่ungsี้ใจอกัน"

สัด! หนักกว่าแฟนที่เคยคบมาก็ไ้กรีนสแน็กคิเคิเนียแหละ เหยดแม่ม

เพราะทนแรงตามติดยิ่งกว่าเจ้ากรรมนายเวรของไ้กรีนสไม่ไหว ผมเลยต้องมาระบายเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดสามวันนี้ให้ไ้พวกพระเอกรับรู้ ความจริงพวกมันก็เห็นตลอดแหละว่ามีตุ๊ดหัวโปกตามจีบผมอยู่ แต่ผมไม่ได้บ่นให้ฟังไปพอมาวันนี้ยิ่งกว่าระเบิดลง หมดแล้วความอดทนที่เคยสั่งสมมา

"อย่าเพิ่งเครียดมึง เดี่ยวพวกกูช่วย" ไ้ฟังตบ่าผมแรงๆ แต่ละคนก็ช่วยกันไ้โทมไ้ไลน์เพื่อมองหาสาวๆ สวยๆ ให้ผมตามจีบ โดยทาร์ก็เตเรานั้นต้องสวย รวย และดังมาก ไ้กรีนสแน็กคิเคิมนจะได้ไม่มีข้อก้งขาเดินหน้าจีบผมอีก

"แล้วเจอบ้างยังอะ"

"ไ้ใจมั้นก็เจอแหละ แต่ส่วนใหญ่ก็มีแฟนหมดแล้ววะ"

"ลองรุ่นพีมัย" ไ้โอมถามบ้าง

"ได้หมด จะปีไหนก็จัดมา"

จากนั้นเราก็กหาต่อไป คือจะมานั่งแหงไต่ต้นไม้แล้วขอเบอร์ไ้ในยุคนั้นมันเป็นไปได้ยากแล้วครับ เข้าหาทางโซเซียลก่อนแล้วค่อยนัดเจอกันเห็นจะเวิร์กกว่า โดยผมจะเน้นไปที่สาวๆ มหา'ลัยเดียวกัน จะได้ไม่มีปัญหาเผื่อใจเราคลิกกลลลือกไ้ปะเซะก็เหมือนยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

เพราะกำจัดไ้กรีนสแน็กคิเคิได้แถมยังได้แฟนมาอีกตั้งหนึ่งคน หวายยย

"ไ้โอมมึงไ้ตั้ยัง" หลังจากผ่านไปสิบห้านาทีก็ได้เวลาเช็คความเคลื่อนไหวเจ้าพ่อโซเซียลต้องมันเท่านั้น เล่นหมดทุกอย่าง เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม ปีทั้งปีทอลล้กอะไรของมัน เขย่ากันไปสิ

"กูบอกให้เรียกว่าโป๊ป หน้า ลืมตลอด"

"โทษๆ สรุปมึงหาทางให้กูได้หรือยังโป๊ป" มีความรู้สึกเสียดปากจิบหายใจ

เวลาพูด

"มึงลองถามมารีไอ้ตู ของกูยังไม่ได้"

"งั้นมารีไอ้ ของมึงเป็นไงบ้าง" ไอ้ฟงเงยหน้าจากจอโทรศัพท์หันมามองผม เหมือนหาเรื่อง

"คุยกับแฟนอยู่ ยังไม่เข้าเรื่องนะมึง" ผมรีบหันหน้าไปหาไอ้เผือกบ้าง

"เจมส์จี้..."

"อึ้งๆ ไม่ต้องถาม กูขอตอบคอมเมนต์ลูกเพจแป๊บหนึ่ง" ไอ้ฟาย! สรุปไม่ได้ช่วยอะไรเลยใช่ไหม ยิ่งถ้าไอ้ฟงคุยกับแฟนพ่วงด้วยไอ้เผือกตอบเพจแล้วชาติเศษโน่นแหละกว่ามันจะผงกหัวมาคุยกับผมได้

อ้าว! ผมยังไม่ได้เล่าประวัติส่วนตัวของแก๊งพระเอกให้ฟังสินะ เออ... พักเบรกก่อนจะไปเคียดหาทางออกเรื่องผู้ชายบอกชอบต่อ คือแก๊งเราอะ มีอยู่ด้วยกันสี่คนคือไอ้เผือก ไอ้โอม ไอ้ฟง และก๊ม

เผือกเป็นแอดมินเพจ 'ไม่อร่อยแต่ต้องแดกเพราะมันถูก' รีวิวอาหาร ทั้งดั่งและไม่ดั่ง จุดประสงค์หลักคือเน้นถูกแต่ไม่อร่อยทุกอย่าง ตอนแรกที่ตั้งเพจผมก็สงสัยนะว่าควายที่ไหนมันจะกดไลค์ สรุปตอนนั้นคนไลค์แสนห้า แล้วจ้า กูขอโทษครับเพื่อน กูผิดไปแล้ว

ส่วนไอ้โอมเป็นเซเลบโซเซียล มีคนติดตามเยอะ มันชอบมโนว่าหน้าตัวเองเหมือนโป๊ป ตัดผมทรงเดียวกับหนุ่มคิวต์บอยคนดัง ฟากไอ้ฟงชีวิตก็ไม่มีอะไรนอกจากช่วยม้าขายทองในวันหยุดกับติดแฟน ทั้งที่น้องคนนั้นก็เพิ่งขึ้น ม.4 แม่งปรากผู้เยาว์ตั้งแต่เข้ามาลัย

ลิบนาที่ผ่านไป...

ทุกคนเว้นว่างจากความเป็นส่วนตัว หันมาจับเข้าคุยกันอีกครั้ง

"มึง..." และผมก็เป็นฝ่ายพูดขึ้น หลังจากคิดอยู่หลายตลบก็ค้นพบทางออกที่ง่ายที่สุด

"อะไร"

"กุคิดว่ากูจะโทรหานุ่มนึ่งวะ" อย่าเพิ่งสร้างเครื่องหมายคำถาม นุ่มนึ่งก็คือใคร ใครคือนุ่มนึ่ง เมื่อทุกคนจำไม่ได้ผมจะรื้อฟื้นให้ฟังอีกที เธอคือผู้หญิงที่เลื่องลือฉิบหายในด้านความเรื่องมาก เออ...ก็แฟนเก่าที่เลิกกันเพราะหาข้าวเย็นแค้นไม่ได้นั่นแหละ

ตอนนี้เธอเรียนมหา'ลัยเดียวกับผม สรุปลือคือปลิวมาตกไกลเหมือนกัน เดินผ่านกันบ่อย มีทักกันบ้างจึงพอรู้ว่ายังมีแฟน แถมยังมีตำแหน่งลีดคณะ รับประกันความสวยสยงอีกต่างหาก งานนี้ไอ้กรีนสู้ไม่ได้หรอก ถึงแม้ว่าแอดติจูดของเธอนั้นจะไม่ตรงกันเอาเสียเลย แต่ผมคิดว่านุ่มนึ่งคงเข้าใจ และยื่นมือมาช่วยผมให้รอดพ้นจากวิบากกรรมในครั้งนี้ได้

อย่างน้อยเป็นแฟนปลอมๆ ก็ยังดีแหละว่า

"มึงคิดดีแล้วเหรอนเดชน"

"ไปปิกูขอ...เราเรียกกันด้วยชื่อปกติได้มั๊ย ประสาทจะกินหัวกูอยู่แล้ววรวววววว" จะเรียกให้มันซับซ้อนซ่อนเงื่อนกันทำไม เกิดมามึงไม่ภูมิใจในชื่อตัวเองเหรอน พรवादทุบิพระเอกไปได้

และหลังจากต่อสายหานุ่มนึ่งได้ไม่นาน ผมก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง ทุกอย่างมันเหมือนจะไปได้สวยครับ แต่ติดตรงที่เธอกำลังด้อมๆ มอๆ ดูใจกับผู้ชายคนใหม่อยู่ หุยยยยยย แฟนเก่ากำลังหาแฟนใหม่ และผมก็จะไปหาแฟนเก่าให้ช่วยบอกว่าที่แฟนว่าเราไม่ได้เป็นแฟนกันจริงๆ เราเป็นแค่แฟนกันปลอมๆ

อะไรของกูวะเนี่ย! งง

สุดท้ายก็เคลียร์ทางราบรื่น ต้องช่วยกันไปจนกว่าไอ้เด็กคณะมนุษย์ฯ ใจตุ๊ดแต่เสียงแมนคนนั้นจะหายไปจากชีวิต ถึงตอนนั้นผมจะรีบปล่อยนุ่มนึ่งให้ไปสวีตสวีตกับว่าที่แฟนถึงโลกหน้าเลย

ภารกิจกำจัดไอ้กรีนเริ่มต้นขึ้น

แม้รับน้องมหา'ลัยจะผ่านพ้นไป และห้องเชียร์คณะก็หมดช่วงไปแล้ว แต่ยังมีผลงานเดี่ยวที่ยิ่งใหญ่สำหรับปีหนึ่งซึ่งทุกคนต่างรอคอยมานาน

แสนนานนั่นก็คือ...เฟรชชีไนต์

และตอนนี้ทุกคนก็เข้ามานั่งอยู่ในอินดอร์สเตเดียมแล้ว เรา นั่งรวมกัน เป็นคณะ ด้านบนก็มีพวกสายศิลป์และวิทยาศาสตร์สุขภาพ ส่วนด้านล่าง เป็นพวกวิศวะกับเกษตร ดูเหมือนทุกคนจะอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตามาก สังเกตได้จากความอึดอัดที่ทำเอาหายใจไม่ค่อยจุก ปกติรับน้องแม่งไม่มา กันไง โดดหนึ่งกันหมด

แต่คืนนี้มันแตกต่างออกไป เพราะจะมีการประกวดดาวเดือนมหา'ลัย ดาวเทียม แล้วไหนจะมีวงดนตรีของมหา'ลัยขึ้นมาโชว์ฟอร์มอีก เรียกได้ว่า ถ้าใครไม่มาคือพลาดมาก

ซึ่งนั่นรวมไปถึงผมและก๊วนพระเอกที่ชนพลกันมาแกรนด์โอเพนนิ่งด้วย ด้านซ้ายเป็นไอ้เผือก ด้านขวาเป็นที่รักปลอมๆ อย่างนุ่มนิ่ม ส่วนที่นั่งหัวโดยู ข้างหน้าคือไอ้ฟังกั๊บไอ้โอม และข้างหลังก็มีไอ้สติเว่นคอนด้อมเพื่อนร่วมคณะ ของผมนั่งกันทำให้ด้วย ความจริงมันช็อคอ้อม ไม่มีอะไรหรอก

"ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วนะคะที่ทุกคนจะได้พบกับกาโชว์ตัวของผู้เข้า ประกวดดาวและเดือนมหา'ลัยในปีนี้ พร้อมกันหรือยังคะ" พิธีกรยื่นไมค์ไป ข้างหน้า

"พร้อม!"

"ถ้าพร้อมแล้ว ขอเสียงเชียร์ให้กับดาวและเดือนของแต่ละคณะได้เลย ค้าาาา"

"กรี๊ดดดดดดดดด"

การเปิดตัวผู้เข้าประกวดดาวเดือนเป็นอะไรที่อลังการตื่นตามาก ผมกับ เพื่อนๆ ก็ได้แต่นั่งมอง จะมีเสียงเชียร์บ้างตอนที่ตัวแทนจากคณะนิติศาสตร์ ออกมา ความจริงตำแหน่งเดือนนั้นต้องเป็นของผม ควรเป็นผมที่ถูกเลือก แต่รุ่นพี่กลับบอกว่าไอ้หน้าไดโนเสาร์มันมาดแมนกว่า

หืม...ถึงว่าแหละ ที่กูไม่ได้เพราะรังสีอำมหิตของไอ้กรีนสแน็กคิควิน พลุ่พลุ่ผ่านจนกลบความหล่อที่แท้จริงนี่เอง

การแสดงของคณะแรกเริ่มต้นขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน และก็กินเวลา

ร่วมสองชั่วโมงเพราะทุกขณะเล่นแบบนั้นสติอปป หลายครั้งที่ผมพยายามมองซ้ายมองขวาด้วยความหวาดระแวงว่าตัวแทนจากคณะมนุษยฯ อย่างไอ้กรีนจะโผล่มาตอนนี้นหรือเปล่า แต่ก็เงียบเชียบไม่มีอะไรเกิดขึ้น หน้าที่ของผมก็เลยเหลือแค่เทกแคร์อดีตแฟนต่อไป

"หิวน้ำมัย" ผมถามนุ่มนึ่ม

"อืม นิดหน่อย"

"งั้นดื่มซะ" ผมหยิบขวดน้ำที่อยู่ใกล้มีเอยื่นให้อีกฝ่าย

"ไม่เอาอะ ช่วงนี้นิ่มกินแต่น้ำแร่"

"ไทม์ซีก็เลยจออกไป" คือเอาจริงๆ จะออกที่ทีล่ำบาก เนื่องจากคนเบียดเสียดยัดเยียดกันขนาดนี้

"ช่างเถอะ" รู้สึกผิดเลย

"นุ่มนึ่มอยากกินน้ำยี่ห้ออะไรล่ะ"

"ไม่เป็นไร เดี่ยวนึ่มจะออกไปเข้าห้องน้ำ คงแวะซื้อเข้ามาเลย ว่าแต่จะออกไปทางซ้ายหรือทางขวาดี้น้า" เจ้าตัวทำท่าครุ่นคิด ส่วนผมนี่ชนลูกชู้เลยแม่งเข้าอีหรอบเดิมแน่ๆ

"ขวาก็ได้นะ คนน้อยด้วย"

"ขวาเหวอ ตอนแรกนึ่มอยากไปทางซ้าย"

"งั้นก็แล้วแต่นึ่มเลย"

"แต่ไทม์บอกว่าขวาอะ โอเค" จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นเต็มความสูง

"ค่อยๆ เดินนะ"

"คำ...แต่เค้าคิดว่าออกทางซ้ายดีกว่า จะได้แวะไปหาทิวที่นั่งอยู่คณะมนุษยฯ ด้วย อริ!" เธอจะไปไหนก็ไป แม้มสุดท้ายก็ตามใจตัวเองอยู่ดีโดยยยย ผมล่ะดีใจจับหาย

ดีใจทีเล็ก!

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปนุ่มนึ่มกลับมา นั่งข้างๆ เหมือนเดิมพร้อมกับน้ำดื่มยี่ห้อเดียวกับผมเี๊ะ ไทม์บอกจะออกไปซื้อน้ำแร่ แม่งหลอกกันนี่ว่า เห็นแบบนี้แล้วอะไรก็น่าหงุดหงิดไปหมดครับ การแสดงก็งั้นๆ ทำอย่างกับเขาบังคับ

ให้มาเดินมาร้อง เป็นผมนะจะโชว์ दें่ากลางเวที เอาให้สะเด่าจนหญิง
ล้มทั้งยืน

"ไทน์~"

"โอ้จิบหาย! พวกมึงเขียบเข้ามา อย่าให้มันแทรกกฎได้" เผลอหน่อยไม่ได้
ตัวอาฆาตภูมาแล่น ดีหน่อยที่มีทีมงานคุณภาพ พุดจบประโยคปั๊บ แก๊งพระเอก
ก็รีบพุ่งเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังผมทันที

"เจมส์จิบมือกูไว้ มาริวโอ้อย่าปล่อยมือกู ณเดชน์ทำใจดีๆ มึงต้องไม่เป็น
อะไร"

ห่า...เล่นเบาๆ ก็ได้ จัดใหญ่ตลอด

"อีกแล้ว เอาเพื่อนมากันทำอีกแล้ว"

"มึงมาทำไม ไปอยู่คณะมึงโนน" ไอ้กรีนมันก็พยายามจะเบียดเสียด
ยัดเยียด จนแย่งที่นั่งของไอ้สติเว่นคอนด้อมได้สำเร็จ

หลอนท้ายทอยเลยกู

"อยากเจอ วันนี้ยังไม่เห็นหน้าเลย แล้วผู้หญิงข้างๆ นี่ใครหอรอครับ"
ทันทีที่อีกฝ่ายถามถึง ผมก็รีบกระทุ้งศอกใส่หนุ่มนิ่มเบาๆ ให้เงยหน้าขึ้นไป
เผชิญหน้าคนที่นั่งอยู่เหนือเราหนึ่งชั้น

"คนนี่หอรอ คนนี่ก็..."

"นุ่มนึ่มมานั่งทำไมตรงนี้"

"จ้า กรีน" ที่รักผมโพล่งเสียงแตกเลยครับ

"ผู้จักกันด้วยหอรอ"

"อ้อ แฟนเพื่อนที่คณะกรีนเอง อีอิ" ห่า...กูเกลียดโลกกลม

"แล้วมานั่งทำไมตรงนี้อะ"

"คือ..." อติตแฟนเก่าได้แต่หันหน้ามามองเหมือนถามว่าจะเอาอย่างไรดี
ส่วนไอ้เพื่อนผมที่เหลือก็โบ้แตกเช่นกัน งงจิบหาย ทำไมมุกต้องกลั้วมันด้วยวะ
แต่ในเมื่อทั้งคู่จักกันแล้วมันก็คงไม่มีเหตุผลที่ผมจะโกหก ไว้ครึ่งหน้า
ค่อยเตรียมแผนมาใหม่แล้วกัน

"เป็นแฟนเก่าอะ"

"โหยยยยย โทษ นุ่มนิ่มเคยเป็นแฟนเก่าโทษหรือ งี้ก็งั้นก็มีหวังอะดิ"

"ทำไม"

"ก็แฟนเก่าของแฟนเก่าที่เราไปแย่งสวยกว่านุ่มนิ่มเยอะเลย"

"กรืดดดดดดด" เสียงของอดีตแฟนแว๊ดขึ้นมา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่พิธีกรดำเนินรายการประกาศว่าจะมีวงดนตรีขึ้นมาเล่นคั่นก่อนจะมีการประกวดในครั้งหลัง

"และเวลาต่อจากนี้ ขอเชิญพบกับวง Sssss..! ได้เลยค่า"

วงห้าอะไรวะออกเสียง ส์ส์ส์ส์ส์ เหมือนอาการซ่าในน้ำอัดลม และทันทีที่เสียงกลองดังขึ้น ผมก็เลิกสนใจคนที่ทะเลาะกันข้างๆ แกรมไฉ่แก๊งพระเอกยังกลับไปโยกย้ายสายสะโพกที่เดิมเพราะวงนี้เปิดตัวในเพลงของวงโปรดผมอย่าง Scrubb

แค่เสียงเพอร์คัชชันดังขึ้น ผมก็รู้แล้วว่าเล่นเพลงอะไร

"สวัสดีครับบบบบบบ"

"แอรียยยยยยยยย"

นักร้องกระแทกเสียงลงบนไมค์ดังสนั่นไปทั่วฮอลล์ กล้องเริ่มแพนไปที่ใบหน้าของแต่ละคนเริ่มตั้งแต่หน้าร้องนำ มือเบส มือกลอง มือคีย์บอร์ด

ก่อนเนื้อร้องท่อนแรกจะบรรเลงขึ้นและแทรกซึมเข้าไปในโสตประสาทของเรา

"เดินผ่าน มองคนไม่รู้จัก วนเวียนและเป็นอยู่

ดูไปก็รู้สึก อย่างเคย...เหมือนเคย

ลองมองผ่าน ความทรงจำที่มีอยู่ คงมีเพียงฉันคนหนึ่ง

คนเดียวที่รู้จัก อย่างเดิม เหมือนเดิม"

ตอนนี้หน้าของนักร้องที่ดูขื่นขื่นและมีความสุขปรากฏอยู่บนจอให้เราดูแล้ว ผมร้องเพลงตามพร้อมกับทุกคนที่อยู่ด้านใน โยกไปพร้อมกับจังหวะ

* เพลงคู่กัน ของ Scrubb

เสียงเพลงจนลืมไปเลยว่าไอ้กรีนมันกำลังวางมือไว้บนต้นขาของผมอย่าง
จบบ้าง รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน รอก่อน

"วันเดือนปีเคยเป็นแค่เพียงสายลมผ่าน
แต่ใครคนนึงทำเวลาฉันให้รู้สึกมีความหมาย"

สปอตไลท์ฉายไปยังมือกีตาร์ที่ยืนอยู่มุมสุดซึ่งไม่มีแสงเข้าถึง และ
ทันทีที่แสงไฟสว่างวาบ กล้องก็แพนหน้าของไอ้มือกีตาร์ขึ้นจอโปรเจ็กเตอร์
ตอนนั้นเองที่เสียงของคนทั้งฮอลล์กลายเป็นมหกรรมรวมพลัง

"กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด" กรี๊ดสลบ

"คนคนหนึ่งได้เปลี่ยนแปลงทุกๆ อย่างไป
คนที่ทำให้ฉันได้ ไม่ว่าเราจะเศร้าเพียงไหน
เธอคนหนึ่ง ทำให้รักฉันเปลี่ยนไป"

"หล่ออ่าาาาาา"

"ฮือออออ คนอะไรทำไมน่ารัก อ๊ะ! กรี๊ดดดดดดดดดดด"

"ก็ไม่รู้ไม่เข้าใจ อาจเป็นเพราะคู่กัน..."

"กรี๊ดดดดดดดดด"

แพนอีกก็กรี๊ดอีก ไอ้คนจับกล้องมึงพอเถอะ พอรู้ว่าสาวกรี๊ดคนไหน
มันก็จะแช่กล้องไว้ตรงนั้นนานๆ พาให้ผู้หญิงข้างๆ ชักดิ้นชักงอตาย ที่สำคัญ
ดันมาจบบทก่อนสุดท้ายของเพลงซะด้วย แต่คำว่าคู่กันกับจังหวะการกรี๊ด
กีตาร์ไฟฟ้า ยิ่งทำให้คนทั้งฮอลล์ส่งเสียงร้องระงมไม่ขาดสาย

แม่ง หล่อกว่าเดือนคณะอีกวะ

กว่าเพลงจะจบลงผู้หญิงทุกคนก็พากันคอแหบแห้ง เห่...งานนี้

สตรีปชิลชายดีเป็นหน้าเท่าแน่ เพราะขนาดไ้ก็รีนที่บอกว่าชอบผม
นักหนา เพิร์สต์อิมเพรสชั่นนี้ยังดีันกระแด้วตายอยู่ข้างๆ เลย

"ขอบคุณทุกคนมากครับบบบบ" นักร้องนำค้อมหัวเป็นการขอบคุณ
แต่พลังของเด็กปีหนึ่งที่ร่วมใจส่งเสียงร้องกลับเป็น...

"แนะนำตัว! แนะนำตัว! แนะนำตัว!" รู้เลยว่าอยากทำความรู้จักใคร
ครับไอ้หล่อ เออๆ ยอม มันหล่อจริงๆ วะ

"พวกเรวง Sssss..! เป็นแชมป์มิวสิกเฟสของมหา'ลัยเมื่อปีที่แล้ว
ผมชื่อตันเป็นนักร้องนำ อยู่ปีสามครับ"

แปะๆ

เสียงปรบมือข้างบางเบาเสียเหลือเกิน คือมึงให้เกียรติเหลือยี่ดวงดังที่พี่
เขาใส่ด้วย

"ถัดไปทางซ้ายมือของผมชื่อตุ้ม มือเบส ปีสองครับ ด้านหลังหัวฟูๆ
มือคีย์บอร์ดชื่อเคน ปีสาม มือกลองขาอินดี้ของเราชื่อคิลป์ อยู่ปีสามเหมือนกัน
ส่วนคนสุดท้าย..."

"กรืดดดดดดดดด" กล้องแพนอีกละ ผมว่าตากล้องมันต้องคิดไม่ชื่อ
กับมือกีตาร์แน่ๆ

"รู้สิก็จะได้รับเสียงกรีดลั่นหลามมาก"

"แนะนำตัว! แนะนำตัว!"

"โอเค ความจริงแล้ววงของเรามีมือกีตาร์ที่เรียนอยู่ปีสี่นะครับ แต่วันนี้
เกิดอุบัติเหตุนิดหน่อยทำให้มาไม่ได้ เราเลยได้มือกีตาร์เฉพาะกิจมาช่วย
ซึ่งก็เป็นเด็กปีหนึ่งเฟรชชี่ปีนี้นั่นเอง"

"ปีหนึ่ง ปีเราเหวอ แอริยยยยยย" ผู้หญิงที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กรืดจนคอ
แทบแตก ดูเหมือนทุกคนจะอยากรู้จักมันมาก

"จึ้นฟังเสียงเจ้าตัวเลยแล้วกัน" นักร้องนำจัดการยื่นไมค์ไปให้อีกฝ่าย
ซึ่งก็ทำให้คนที่รอฟังอย่างจดจ่อดีใจจนเนื้อเต้น ปัญหาคือผมลุ้นกับคนอื่น
เขาทำไมวะ

"สวัสดีครับ" เสียงทุ้มที่เปล่งออกมาทำให้ใครหลายคนกรืดร้องไม่หยุดหย่อน

แตกต่างจากผมที่จ้องมองคนบนเวทีตาไม่กะพริบ เพราะเสียงของมันทำให้
ใจผมสั่น แมงโตนุ่มๆ เหมือนฟี่เมื่อวงสคริปป์เลยเว้ย เป็นเสียงที่มีเอกลักษณ์
ในแบบที่ผมชอบ

ที่ลำคัมมันโคตรซ้อาย สังเกตได้ว่าพยายามหลบหน้ากลองตลอด

"ผมเป็นแค่มือกีตาร์สมัครเล่นที่มาช่วยพี่ๆ แ่่งงานเดียว ต่อไปก็คงไม่ได้
ขึ้นเวทีอีก เพราะงั้นผมขออนุญาตไม่แนะนำตัวนะครั้บ ขอให้ทุกคนสนุกกับ
คืนเฟรชชีไนต์"

"โห!! อะไรอะ"

"บอกหน่อยไม่ได้หรอ" ไอ้กรีนรีบลุกขึ้นตะโกนยกใหญ่

ไหนดมึงบอกชอบกูไง ฟาย

ขนาดตูดหน้าตาดีอย่างมันยังออกอาการ คงไม่ต้องถามถึงสาวๆ
ในฮอลล์นะครั้บว่าจะเสียใจแคไหนด เพราะหลังจากพูดจบไอ้วง Sssss..!
ก็รีบวิ่งลงจากเวทีทันที แต่คิดว่าคงมีหลายคนเก็บภาพเอาไว้ทัน แม้กระทั่ง
ไอ้เพื่อนแก๊งพระเอกของผมเองก็ตาม

คืนนี้ผมรู้สึกพอใจมากที่สุดไอ้กรีนออกไปได้แม้จะเพียงแค่มไม่ถึง
ห้านาทีก็เถอะ ถ้าขอได้ผมคงอยากให้อวง Sssss..! อยู่ยาวนานนี้ แล้ว
สูบวิญญาณไอ้ตูดนี้ไปเลย

ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันกลับหลังจากประกาศผลดาวและเดือนมมหา'ลัย
ซึ่งป็นฝั่งเดือนวิศวะก็คว้าไปครองอีกตามเคย ส่วนดาวเป็นคณะเภสัชศาสตร์
ครั้บ

จบปิ้ง!

"ไอ้โหนด กูคิดออกแล้วนะว่าจะช่วยมึงยังไง" เช้าวันต่อมาเริ่มต้นขึ้น
ในคลาสภาษาอังกฤษตอนแปดโมง ไอ้เผือกเป็นฝ่ายทักผมเป็นคนแรกพร้อมทั้ง
ทางออกของมัน

ผมทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ เอี้ยวตัวไปถามเพื่อนรักอย่างไวว่อง

"หรอ ยังไงวะ"

"มึงดูนี่ก่อน ความจริงไอ้โอมมันเป็นคนเสนอ" มือหยาบกร้านไร้ซึ่งความชุ่มชื้นยื่นโทรศัพท์มือถือมาให้ หน้าจอเปิดเพจที่มีคนกดไลค์ร่วมสองแสนทิ้งไว้ 'สมาคมนิยมหนุ่มคิวต์บอย'

"อ้ออ้อ ตกกลงให้กูทำยังไง"

"ตั้งแต่เมื่อคืนหลังเฟรชชีไนต์จบ กระแสไอ้มือกีตาร์นิรนามก็กลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์เลยเว้ย ที่ล้ำคัญคือมีคนตามหามันในเพจคิวต์บอยเยอะมาก มึงดูดิ"

ผมก้มหน้ามองจอมือถืออีกครั้ง พร้อมกับเลื่อนอ่านข้อความที่ถูกเพจโพสต์ทิ้งไว้ให้แอดมิน โห...คนเรา ต้องทำกันขนาดนี้เลยหรอวะ

'ตามหามือกีตาร์ในงานเฟรชชีไนต์'

'ขอคนใจบุญบริจาครูปมือกีตาร์นิรนามในคืน Freshy night ด้วยค่ะ'

'แอดมินช่วยสืบประวัติมือกีตาร์ตอนคืนเฟรชชีไนต์หน่อยได้มั๊ยคะว่าชื่ออะไร เรียนคณะอะไร ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว นอนไม่หลับเลย หล่อว้าวตายควายล้มอะไรขนาดนี้'

'แอดมิน ไอ้มือกีตาร์วัง Sssss..! มันเป็นใครครับ ผมจะฆ่ามัน ตอนนี้แพนผมยังไม่เลิกเพื่อหามันเลยเนี่ย'

'รบกวนแชร์ภาพด้วยค่ะ ถือว่าทำบุญให้ชะนีปีสองที่เป็นสตาร์ฟฟ้อยู่ในฮอลล์เมื่อคืนด้วยนะค่ะ'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)